

A Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bírósági
2.Kf.650.050/2017/4.

A Fővárosi Törvényszék a _____ ügyvéd (_____) által képviselt Unitravel Utazásszervező Kft. (1065 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 27.) felperesnek a dr. Számadó Tamás jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 7. napján kelt 30.K.34360/2016/8. számú ítélete ellen az alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2018. évi január hó 24. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az első fokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 120.000,- (azaz százhúszezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására – 128.000,- (azaz százhuszonnyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ezen ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2016. október 12. napján kelt Vj.015/2016. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2014. és 2015. évben közzétett katalógusaiban, illetve ugyanezen az időszakban a honlapján az „USA nyugati part és a legszebb nemzeti parkok” elnevezésű körutazással kapcsolatban közzétett kereskedelmi kommunikációban megtévesztette a fogyasztókat azzal, hogy kényelmes terepjáró dzsipekkel való utazást ígért miközben a dzsipeket egyes önkéntesen jelentkező, illetve esetlegesen kiválasztott utasoknak kellett vezetniük rotációs vagy egyéb módon. Azt ígérte, hogy az ár tartalmazza a nemzeti parki belépőket, azonban azt nem közölte, hogy ebbe nem tartoznak bele egyes, a programban szereplő állami és indián közösségek által fenntartott parkok, amelyek belépőit így az ár nem tartalmazta. Azt hirdette, hogy az ár tartalmazza a reggelit a szállásokon, miközben azt is kommunikálta, hogy külön fizetendő reggelik is vannak, illetve ténylegesen fizetnie kellett az utasoknak a reggeliért, vagy csak a reggeli italt tartalmazta az ár. A

megállapított jogsértésért a felperessel szemben 1.600.000,- Ft bírságot szabott ki. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes a kis- és középvállalkozásokról, fejlődésük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV. törvény 3.§ szerinti kis- és középvállalkozásnak minősül, azonban a terhére a korábbiakban megállapított jogsértésekre tekintettel a figyelmeztetés intézménye vele szemben nem volt alkalmazható. A vizsgált kereskedelmi gyakorlattal összefüggésben leszögezte, hogy a felperes az utazást az általa 2014. és 2015. évben évente két alkalommal megjelentetett katalógusaiban népszerűsítette. A katalógusok példányszáma 2014. évben 32.000, 2015. évben 29.000 példány volt 60, illetve 52 oldal terjedelemben. Mindemellett mindkét évben a www.unitravel.hu weboldalon keresztül az utazás hirdetése folyamatosan megjelent. Kiemelte, hogy bár a felperes az utazás megkezdését megelőzően levélben az utazás kifogásolt módjával összefüggésben tájékoztatást is küldött az utasok részére, azonban az információk kiegészítésére már olyan időpontban került sor, amikor a fogyasztó a releváns ügyleti döntését meghozta, így csak a szerződés fenntartása vagy fent nem tartása tárgyában hozhatott volna döntést, amely az utas számára mindenképpen költségvesztéssel jár. A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban Fttv.) 10. § (3) bekezdésére és a 11. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással leszögezte, hogy a felperes által alkalmazott tájékoztatások olyan gazdasági reklámnak minősültek, amelyek tekintetében a gazdasági verseny érdemi érintettsége fennáll, mivel a kifogásolt kereskedelmi kommunikáció féléves időszakokra kiadott magas példányszámú, jelentős számú utazási irodában, országosan széles körben elérhető katalógusokban több alkalommal megjelent, és a felperes honlapján is folyamatosan elérhető volt. Erre tekintettel az alperes hatásköre megállapítható. Leszögezte, hogy a téves, illetőleg megtévesztő tájékoztatásnak kiemelt jelentősége van a tekintetben, hogy a fogyasztó vásároljon-e vagy sem egy terméket. E körben az Európai Bíróság C-281/12. számú ügyben meghozott ítéletére is hivatkozott. Az utazási csomag árában szereplő tételek száma, az utazás körülményei, a esetlegesen felmerülő további költségek mértéke, az ellátás, az étkezések tartalma olyan lényeges tulajdonságnak tekintendők, amelyek alkalmasak arra, hogy a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készítsék, amelyet egyébként nem hozott volna meg. A felperes tájékoztatásával az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pontja és a 3. § (1) bekezdés alapján tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, amikor az utazás módját, mint lényeges jellemzőt illetően sofőrként való aktív utas közreműködése helyett kényelmes terepjáró dzsipekkel való utazást ígért egyéb információ nélkül. Az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel, az Fttv. 3. § (1) bekezdésébe ütköző magatartást tanúsított amikor megtévesztő módon azt ígérte, hogy az ár tartalmazza a nemzeti parki belépőket, azonban azt nem közölte, hogy ebbe a körbe nem tartoznak bele egyes, a programban szereplő és szükségszerűen meglátogatott állami és indián közösségek által fenntartott parkok, amelyek belépőjét így az ár nem tartalmazta, és ezen programok külön fizetendőként vagy fakultatívként sem kerültek egyértelműen megjelenítésre. Az utazás során a motelekben biztosított reggelikkel összefüggésben tett homályos, félreérthető tájékoztatásokra tekintettel a felperes az Fttv. 7. § (1) bekezdésére figyelemmel az Fttv. 3. § (1) bekezdésébe ütköző magatartást tanúsított. A jogsértésért bírság kiszabását is indokoltnak tartotta, melynek összegét a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78. § (3) bekezdése, illetőleg a Gazdasági Versenyhivatal Elnökének és a Versenytanács Elnökének 2/2015. számú, a bírság mértékének meghatározásával kapcsolatban kialakult versenytanácsi gyakorlatot rögzítő Közleményben foglaltaknak megfelelően határozta meg.

A felperes az alperes határozatával szemben előterjesztett keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és alperes új eljárásra történő kötelezését kérte. Állította, hogy az alperesnek nem volt hatásköre eljárni, mert kereskedelmi gyakorlata a gazdasági verseny érdemi befolyásolására alkalmatlan volt. Hangsúlyozta, hogy számára a jogsértéssel érintett üzletek semmiféle gazdasági előnyt nem jelentettek. Az érintett körutazásokon a két év alatt nyolcvan alatti utas vett részt, és az

alperes által felvetett problémák az utasok maximum 4-6 %-át érintették. A dzsipes utazás az autókat vezetőik részére inkább előnyként, mint hátrányként jelentkezett. Az utazás módjára vonatkozó tájékoztatásra több lépcsőben sor került. Az indulás előtt két héttel kiadott utastájékoztatóban egyértelműen rögzítésre került az önkéntes autóvezetés, valamint az az indulás előtt tíz nappal a személyes felkészítő értekezleten is ismertetésre került. A nemzeti parki belépőkkel összefüggésben az internetes katalógusban a nyomtatott katalógussal ellentétben szerepelt, hogy három indián vagy tagállami kezelésű parkban külön belépődíjat kell fizetni. Ezen belépődíjak összege azonban nem haladta meg a ténylegesen meglátogatott öt nemzeti parkban fizetendő belépők egy főre jutó összköltségét. A látogatások fakultatív jellegűek voltak, így az utasok nem voltak kötelesek az érintett parkba jegyet váltani. A szállásokon biztosított reggelik tekintetében az ellentmondásos tájékoztatásra adminisztrációs hiba miatt került sor. Az Fttv. 11.§ (1) bekezdés a) pontjának helyes értékelése mellett az üzletek száma nem minősül jelentősnek, ezért a kiterjedt kereskedelmi gyakorlat nem állapítható meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, hangsúlyozva, hogy határozata a törvényi előírásoknak megfelel. A feltárt tények és körülmények, valamint a jogi szabályozás alapján hatásköre volt az eljárás lefolytatására. A Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.557/2011/4. számú ítéletének indokolására utalva kiemelte, hogy a hatáskörének megállapítása szempontjából az Fttv. rendelkezéseire figyelemmel annak van jelentősége, hogy a vizsgált kereskedelmi gyakorlatot milyen széles fogyasztói kör észlelhette. Ez alapján kiemelte, hogy az alperesi hatáskör megállapítása szempontjából nem releváns, hogy a felperes összességében hány fogyasztóval kötött ténylegesen szerződést.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte. Indokolásában az ügyre vonatkozó releváns jogszabályok felhívása mellett leszögezte, hogy elsődlegesen az alperes hatásköréről, valamint arról kellett döntenie, hogy a határozatban megállapított jogsértések tekintetében a felperest mulasztás terheli-e, a közzétett kereskedelmi kommunikációban a fogyasztókat megtévesztette-e. E körben az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kommunikációs eszköz jellege, és a jogsértéssel érintett áru mennyisége alapján az alperesnek a hatásköre nem áll fenn, ekképpen versenyfelügyeleti eljárást sem lehetett volna lefolytatnia. A kommunikációs eszköz jellege tekintetében kiemelte, hogy a vizsgált években félévente 32.000, illetve 29.000 példányban jelentek meg a katalógusok, ugyanakkor ezek közvetlen terjesztésére a felperes részéről nem került sor. A katalógusok kizárólag saját, illetve partnerei üzleteiben kerültek kihelyezésre, amelyeket az ezen utazások iránt érdeklődő ügyfelek kérésére bocsátottak rendelkezésre. A felperesi honlapon valamennyi felperes által hirdetett utazás szerepelt. Miután alperes csak egy szolgáltatás (utazás) kapcsán emelt kifogást, így a honlap látogatottsági adatainak részletesebb ismerete nélkül, annak a gazdasági verseny érdemi befolyásolására való alkalmassága szintén nem támasztható alá. A jogsértéssel érintett áru csekély mennyiségére tekintettel nem igazolható, hogy széles fogyasztói körhöz eljutott volna a felperes kereskedelmi gyakorlata, ezért az a gazdasági verseny érdemi befolyásolására nem volt alkalmas. Az Fttv. 11. § (1) bekezdés a) pontjának vizsgálata során az eset összes körülményeire tekintettel a gazdasági verseny érdemi érintettsége, ezáltal alperes hatásköre nem állapítható meg. A Fővárosi Ítéltábla alperes által a határozatban felhívott eseti döntését nem tekintette irányadónak, mivel az azon ítéletben vizsgált kereskedelmi gyakorlat a jelenleg vizsgálnál jóval szélesebb körű volt.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az első fokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes kereseti kérelmének elutasítását, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az első fokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat meghozatalára utasítását, harmadlagosan az alperes hatásköre hiányának megállapítása esetén az első fokú ítélet megváltoztatását, és az alperes határozatának hatályon kívül helyezése mellett az alperes új eljárásra

és ennek keretében az ügy más hatáskörrel rendelkező hatósághoz való áttételére utasítását kérte. Álláspontja szerint az első fokú bíróság téves jogértelmezés mellett téves jogi következtetésre jutott, amikor az Fttv. 11. § (1) bekezdés a) pontjában felsorolt szempontok értékelésével hatáskörének hiányát állapította meg, ezért a hatályon kívül helyezésre jogszerűtlenül került sor. Hangsúlyozta, hogy az első fokú bíróság a gazdasági verseny érdemi érintettségének vizsgálata körében az Fttv. 11.§ (1) bekezdésében nevesített szempontok közül helytelenül tulajdonított kiemelt szerepet a kommunikációs eszköz jellegének és a jogsértéssel érintett áru mennyiségének, szemben a kommunikációs gyakorlat kiterjedtségével. Az első fokú bíróság lényegében semmivel nem támasztotta alá, hogy az általa kiemelt szempontok hiánya miatt értékelendő nagyobb súllyal, mint az a tény, hogy a kereskedelmi gyakorlat két éven keresztül a honlapon, illetve a saját és jelentős számú partner irodában folyamatosan és széles körben elérhető volt. Ezért az ítélet indokolása e körben hiányos. A kommunikációs eszközök jellege tekintetében az első fokú bíróság a katalógusokkal összefüggésben annak tulajdonított kiemelt jelentőséget, hogy azok közvetlen terjesztésére nem került sor. A honlappal összefüggésben a látogatottsági adatok részletes ismeretének hiányára hivatkozott. Kiemelte, hogy a határozatának 8. pontja és az ítélet is megállapítja, hogy a felperes a saját irodái mellett jelentős számú partnerirodával rendelkezik. A felperes a közigazgatási eljárás során alpereshez intézett írásbeli nyilatkozatában is elismerte, hogy mintegy kétszáz partner utazási társasággal áll kapcsolatban. Kiemelte, hogy egy több mint kétszáz üzletben kihelyezett és két évig folyamatosan elérhető katalógus esetében nincs jelentősége annak, hogy ezeket csak kérésre adták át az érdeklődők részére, vagy vihették el a fogyasztók. Az üzletek számából, a példányszámból és a jogsértés időtartamából okszerűen következik, hogy a kereskedelmi gyakorlat jelentős számú fogyasztót érhetett el. Az utazások kiválasztásának egyik tipikus módja éppen az, hogy a fogyasztó az utazási irodában katalógusból választja ki az utazását. Mindezek okán az elsőfokú bíróság a kommunikációs eszköz jellegének vizsgálatánál teljesen figyelmen kívül hagyta a jogsértéssel érintett piac jellemzőit, és egy olyan tényezőnek tulajdonított jelentőséget (közvetlen terjesztés hiánya) amelynek valójában a gazdasági verseny érdemi érintettsége szempontjából relevanciája nincs. A honlapon megjelenő kommunikációval összefüggésben kiemelte, hogy részletesebb látogatottsági adatokat a felperes nem tudott alperes rendelkezésére bocsátani. Irreleváns az a körülmény is, hogy az alperes mindösszesen egyetlen utazás kapcsán emelt kifogást. Hangsúlyozta, hogy a felperes kereskedelmi gyakorlata két éven keresztül fennállt, és az első fokú bíróság az ítélete 5. oldalán maga is kifejtette, hogy a felperes hirdetései országosan is széles körben elérhetőek voltak. Az első fokú bíróság indokolása téves, mivel az ítéleti indokolásban kifejtettekkel ellentétben semmilyen okszerű kapcsolat nincs a reklám által elért fogyasztói kör nagysága és a között, hogy hány fogyasztó vette ténylegesen igénybe a szolgáltatást. Annak ellenére, hogy ítéletében leszögezte, hogy a jogsértéssel ténylegesen elért fogyasztók számának nincs jelentősége, az Fttv. 11. § (1) bekezdésében foglaltak tévesen értelmezésével lényegében ugyanezt a körülményt a jogsértéssel érintett áru mennyisége körében értékelte. Utalt arra, hogy a jogsértéssel érintett piac és a konkrét utazás esetében a résztvevői létszám nem tekinthető a piaci szokásokhoz képest csekélynek. A felperes maga hivatkozott arra, hogy a piacon ehhez hasonló szolgáltatást ő nyújt, így magatartása ezen szűk szegmensben a verseny érdemi befolyásolására alkalmas volt. Hivatkozott arra is, hogy az első fokú hatóság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. §-ban foglaltakat, mivel az alperes hatáskörének hiánya esetén az Fttv. 10.§ (3) bekezdéséből következően az alperesnek az eljárást a fogyasztóvédelmi hatósághoz kell áttenni. Ennek figyelembe vételével nem volt mellőzhető a határozat hatályon kívül helyezése mellett az alperes új eljárásra kötelezése.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott, és helyesen értékelte azt a körülményt, hogy a fogyasztók széles köre jelen ügyben nem válhatott érintetté az utazási prospektusban szereplő kismértékű pontatlanságok miatt. Ezért alperesnek az általa lefolytatott eljárásra nem volt hatásköre.

Az utazási katalógus, bár szélesebb körben került terjesztésre, és az érintett utazás az interneten is megtekinthető volt, azonban a kifogás tárgyává tett utazási ajánlat szerinti út maximum évente kétszer, legfeljebb 18-20 fővel indult. Így a kifogásolt tájékoztatás a vizsgált két évben maximum nyolcvan utazásban érdekelt személy téves tudomásszerzését jelentette a vizsgált utazással kapcsolatban. Ez a létszám messze nem minősülhet a fogyasztók olyan széles körének, amely az alperes hatáskörét megalapozná.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

A Fővárosi Törvényszék a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az alperes fellebbezése, és a felperesi ellenkérelem korlátai között eljárva vizsgálta az első fokú ítéletet. Ennek eredményeként a következőket állapította meg:

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai között a rendelkezésre álló peradatok alapján helyes következtetést vont le a felperesi magatartás jogi megítélését illetően, azonban téves következtetés folytán a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló Fttv. 10.§ (3) bekezdése és a 11.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján az alperesi hatáskör hiányát tévesen állapította meg.

A felperes keresetében, bár a jogsértés hiányára is utalt, de lényegileg a kényelmes dzsippel való utazás

feltételeivel, az egyes belépőjegyek árának a részvételi árban való nem megfelelő közlésével, valamint a reggeli árának a részvételi árban való hiányos/téves közlésével kapcsolatos alperesi megállapításokat, ezáltal a terhére rótt magatartást ténylegesen nem vitatta, de a vétlenségét alátámasztó védekezéssel élt. Keresetében az alperes által a határozatban megállapított jogsértések kimentésére alkalmasnak vélt magyarázatot adott. A kényelmes dzsippel történő utazás esetén arra utalt, hogy a vezetés módjáról az utazás előtt az érintetteket megfelelően tájékoztatta. A nemzeti park belépőknél a honlapon megjelent tájékoztatásra hívta fel a figyelmet. A szállodákban biztosított reggelikkel összefüggésben adminisztrációs hibára hivatkozott. Keresetében az alperesi határozat jogsértését döntően a hatáskör hiányában látta. Elismerte, hogy az „USA nyugati part és a legszebb nemzeti parkok” körutazások szervezése körében adott tájékoztatással összefüggésben két éves időtartamban fél évente 29.000, illetve 31.000 példányszámú katalógusa jelent meg, amelyek a felperes által működtetett utazási irodákban, illetőleg további mintegy kétszáz társutazási irodában voltak elérhetőek, valamint a hirdetés a honlapján is megjelent. Azt hangsúlyozta, hogy mindösszesen négy utazás került megszervezésre, ami legfeljebb utazásonként 16-22 fővel állt szervezés alatt. Ennek megfelelően a jogsértéssel érintett üzletek száma a nyolcvannál is kevesebb a két év alatt. A hazai piacon ugyanezen térségbe szervezett utazási ajánlat egyáltalán nincs, így semmiféle gazdasági verseny előnyt nem jelentett a kereskedelmi gyakorlata. Az alperes által felvetett problémák annak alapossága esetén is, az utazási díj maximum 4-6 %-át érintenék, így azok súlya jelentősnek nem tekinthető.

Az első fokú bíróság ítéletében lényegében megállapította a felperes terhére rótt jogsértő magatartás elkövetését, azonban az alperes hatáskörének hiányát állapította meg az Fttv. 10.§ (3) bekezdés és a 11.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján. Az első fokú bíróság ítélete indokolásának 5. oldal harmadik bekezdésében a jogsértés tekintetében sommásan, de állást foglalt. Megállapította, miszerint „maga a felperes sem vitatta, hogy a kereskedelmi gyakorlata - a félévente meghirdetésre kerülő utazásokra való tekintettel - két éven keresztül fennállt, tehát mind a 2014, mind a 2015. évben az amerikai utat az alperes által kifogásolt tartalommal hirdette meg a katalógusában.” Ítéletében leszögezte, hogy nem volt vitás az sem a felperes részéről, hogy a hirdetés az érintett időszakban a honlapján is folyamatosan elérhető volt. Az első fokú bíróság ugyanakkor az Fttv. 11.§ (1) bekezdés a.) pontjából

kiindulva elsődlegesen a kommunikációs eszköz jellegét és a jogsértéssel érintett áru mennyiségét vizsgálva jutott arra a megállapításra, hogy nem igazolható, mely szerint egy széles fogyasztói körhöz eljutott volna a felperes kereskedelmi gyakorlata, ekképpen a gazdasági verseny érdemi befolyásolására való alkalmassága sem állapítható meg. E körben döntő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperesi, valamint a partner utazási irodákban kihelyezett katalógusok közvetlen terjesztésére nem került sor, illetőleg a kifogásolt utazás mintegy 80 fogyasztót érintett ténylegesen tekintettel az összesen lebonyolított négy utazásban részt vevők számára.

Az alperes fellebbezésében eljárási és anyagi jogszabálysértésre egyaránt hivatkozott, erre tekintettel a törvényszéknek elsődlegesen az eljárási jogsértés tekintetében kellett állást foglalni azzal, hogy jelen esetben az kizárólag a felperesi magatartással összhangban értékelhető. Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletében érintőlegesen ugyan, de a felperesi magatartást értékelve jutott arra a következtetésre, hogy az alperes hatáskörének hiányában a jogsértés körében rendelkezni nem kell, ezért további intézkedés szükségessége hiányában az új eljárás lefolytatására kötelezés szükségtelen. Az alperes hangsúlyozta, hogy az első fokú bíróság tévesen foglalt állást hatásköre hiányáról, mert az érintett körutazással összefüggésben megjelent hirdetése a kiterjedtségére, időtartamára tekintettel a gazdasági verseny érdemi érintettsége egyértelműen megállapítható.

A törvényszék mindenekelőtt leszögezi, hogy a külföldre történő társas utazás megszervezése egy bizalmi jellegű szolgáltatás. Különösen igaz ez a perbeli esetben, amikor az utazás egy másik földrészre irányult. Ilyen jellegű utazás esetén kiemelt jelentőséggel bír az utazás kiválasztását megelőző pontos, valós tájékoztatás, hiszen a fogyasztó ennek birtokában hozza meg döntését, illetőleg az utazás megkezdését követően az attól való elállás az átlagnál jóval nagyobb távolság miatt nehezen kivitelezhető. A perbeli esetben a felperes „az USA nyugati part és a legszebb nemzeti parkok” körutazás szervezéséről adott tájékoztatást a felperes által sem vitatottan két éven keresztül változatlan tartalommal. Az körutazásról szóló tájékoztatás katalógusában fél évente több tízezres példányszámban jelent meg, valamint a www.unitravel.hu honlapján keresztül folyamatosan elérhető volt. Az alperesi határozatban felhívott dzsipekkel történő utazás módja, a gépjárművek vezetése az összességében több ezer kilométert meghaladó út alatt, a belépő jegyek árának mikénti viselése és a reggeli étkezések részvételi díjban szereplő volta az utazási szerződés, és ezáltal a meghirdetett körutazás olyan lényeges tartalmi elemeit jelentik, amelyek esetében a tévedés illetőleg a téves tájékoztatás lényegesnek tekintendő. A peradatok alapján a törvényszék megállapította, hogy a felperes két éven keresztül négyszer fél éven át folyamatosan téves, illetve félreérthető tájékoztatást nyújtott, a dzsippel történő utalás, a belépőjegyek árának mikénti viselése, illetve a szállásokon a reggeli étkezések biztosítása körében. A katalógus változatlan tartalommal, több mint 120 ezer példányban jelent meg és a felperes, illetőleg a társ irodák utazási irodáiban volt elérhető, amit a felperes nem vitatott. A törvényszék hangsúlyozza, hogy e körben közömbös az a körülmény, mely szerint a kihelyezett utazási katalógusokat kizárólag az ügyfelek kérésére bocsátották a rendelkezésükre. Megállapítható volt az is, hogy az érintett körutazásra vonatkozó hirdetés a felperes honlapján is folyamatosan megjelent, amely honlap látogatottsága mindkét évben több százszázalékos nagyságrendű volt.

Az Fttv. 10 § (3) bekezdésében és a 11.§ (1) bekezdésében foglaltak értelmében az alperes hatáskörébe tartozik a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértése miatt indított eljárás lefolytatása, ha a kereskedelmi gyakorlat a gazdasági verseny érdemi befolyásolására alkalmas. A gazdasági verseny érdemi érintettségének megállapításánál egyebek mellett a kereskedelmi gyakorlat kiterjedtsége, különösen a kommunikáció eszközeinek jellege, a jogsértéssel érintett földrajzi terület nagysága, illetve a jogsértéssel érintett üzletek száma bír jelentőséggel. A felperes érvelésével szemben a jogsértés szempontjából az e körben előterjesztett panasz hiánya

vagy csekély volta közömbös, mert az alperes a tudomására jutott jogsértés vizsgálatokor hivatalból jár el.

A törvényszék álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból helytelenül vonta le azt a következtetést, hogy az alperes hatásköre nem áll fenn. Az alperes hatáskörét megalapozta, hogy a felperes a körutazásról két éven át - javítás nélkül – azaz huzamosabb időn át tájékoztatott téves, illetőleg nem valós tartalommal. A kommunikációs eszköz jellege és kiterjedtsége körében kiemelten értékelendő az írásbeli kiadvány több tízezres száma, és a felperesi honlap több százezres látogatottsága, továbbá az a körülmény, hogy a tájékoztatás e két csatornán keresztül országosan elérhető volt. Az elsőfokú bíróság helytelenül tulajdonított kiemelt jelentőséget annak, hogy a felperes az utazási katalógusát közvetlenül nem terjesztette. Az elsőfokú bíróság helytelenül értékelt a honlap mint kommunikációs eszköz gazdasági verseny érdemi érintettségére való alkalmatlanságát is, figyelemmel arra, hogy csak egy utazás kapcsán emelt kifogást az alperes a felperessel szemben. A felperes maga nyilatkozott a rendszergazda által adott tájékoztatás alapján arról, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján csak a honlap havi összes látogatóinak a száma állapítható meg. Így e körben alperesnek további tényállás feltárási kötelezettsége nem volt. A honlap magas látogatottságából következően megállapítható, hogy a hirdetés az utazás iránt érdeklődők széles köre számára volt az érintett időszakban elérhető. Az első fokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget a hatáskör hiányának megállapításánál azon körülménynek is, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint az utazásokat félévente mintegy 16-22 fő vette igénybe, így a mintegy 80 fő részvételi aránya a kereskedelmi gyakorlat kiterjedtségét nem támasztja alá.

A törvényszék hangsúlyozza, hogy a felperes maga sem vitatta az érintett utazással összefüggésben azt, hogy katalógusa mintegy 120.000 példányszámban jelent meg és a hirdetés a honlapon is folyamatosan elérhető volt. Ez alapján megállapítható, hogy a felperesi tájékoztatások széles fogyasztói körhöz jutottak el, ezáltal alkalmasak voltak a gazdasági verseny érdemi befolyásolására. Az országosan kiterjedt hálózatu felperesi és a társ utazási irodákban fellelhető és nyomtatott formában megjelent katalógusok száma, és a www.unitravel.hu honlap látogatottsága alapján alappal vélelmezhető, hogy az érintett utazással összefüggésben megjelent részben valótlan, részben tévesen értelmezhető információk nagy számú fogyasztóhoz jutottak el.

A törvényszék a fentiekben kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság által tett érveléssel szemben megállapította, hogy alperesnek az Fttv. 10. § (3) bekezdés és a 11. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a hatásköre fennállt az érintett jogsértést illetően, figyelemmel arra, hogy az a felperes által folytatott kereskedelmi gyakorlat a gazdasági verseny érdemi érintettségével járt. Az első fokú bíróság ítéletében sommásan ugyan, de a jogsértést megállapította ítélete 6. oldal negyedik bekezdésében, amikor összefoglalva kiemelte, hogy „kizárólag egy szolgáltatás tekintetében az USA nyugati part és legszebb nemzeti parkok elnevezésű körutazással kapcsolatban merült fel a felperes megtévesztő kereskedelmi kommunikációja”.

A törvényszék megállapította, hogy az alperes helytállóan foglalt állást a felperesi jogsértésről, mivel a felperes az érintett körutazás tekintetében egyes tájékoztatásaival a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, ezért az alperesi határozat felperesi jogsértést megállapító rendelkezése nem jogszabálysértő, a felperes ezzel kapcsolatos fellebbezési ellenkérelme sem alapos, mivel az elsőfokú bíróság a jogsértés tekintetében lényegében állást foglalt, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése szükségtelen.

Mindezek alapján a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) és (3) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A törvényszék a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes együttes első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperes fellebbezése sikerre vezetett, ezért a felperes - a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986 (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 13.§-ának (2) bekezdése alapján – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62.§ (1) bekezdés h.) pontjában biztosított tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt és az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése, és 46. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére köteles. A felperes keresetlevelén a kereseti illetéket leróta, ezért annak megfizetéséről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2017. január 24.

Budapest, 2018. január 24.
Kéjvárosi - 2018. első főszt.
K. 15

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke,

dr. Szilas Judit s.k előadó bíró,

dr. Garáné dr. Horváth Diána sk. bíró